

Volkan ÖĞÜT
Profesyonel İnaaat İşçisi,
Ankara İşçi Sağlığı Meclisi

İNŞAAT İŐİŐİ OLMAK

İnaaat sektörü asla önemini yitirmeyen bir sektör olarak küresel sermaye içerisinde yerini almıştır.

Biraz parası olan işini büytmek isteyen açıkçası "parasına para katmak isteyen" insanların bir çoğu innaaat sektörüne yönelmektedir.

Parasını ikiye üçe katlamak isteyen ev yaptırır, daire yaptırır. Ona, yüze katlamak isteyen otelciler yaptırır. Parası zaten hayal gücünü bile aşmış olanlar var ki onlarda altı, yedi yıldızlı oteller yaptırır. Devasal alışveriş merkezleri iş merkezleri, rezidanslar inşa ettirip buralarda ap "AK" olan paralarını daha da "AK"larlar.

İnaaat sektöründe birilerinin paralarına para katması, birilerinin paralarını "AK"laması için canla başla özveriyle çalışan, dışarıdan bakmaya bile korkulan devasal binaları inşa eden, ederken düşen ezilen, ölen innaaat işçilerinden ve onların hayatlarından, hayata bakış açılarından bahsetmek gerektiğini düşünüyorum.

Birçok innaaat işçisi çok genç yaşta hatta çocuk sayılabilecek yaşlarda innaaat sektöründe çalışmaya başlar. İki saati yolda dokuz saati işte, altı saati uykuda, iki saati gündelik ihtiyaçlarda geçer innaaat işçisinin ona bir günden kalan beş saattir. Beş saati de zaten ağır bir sektörde çalıştığı için yorulan bünyesinin ertesi gün tekrar işe gidebilmek ve hayatını idame ettirmeye devam etmek için dinlendirmek için geçer.

Yani İnaaat işçisinin sosyal hayatı yoktur. Zaten sürekli olarak toz, toprak, çimento, beton, kaynak, boya gibi materyallerin içinde çalıştığı ve buna işinin ağırlığının getirdiği beden yorgunluğu da eklendiği için ilerleyen yaşlarda birçok sağlık sorunlarıyla yüzyüze kalmak zorunda kalırlar.

Taşeronlaşmanın hızla arttığı günümüzde innaaat işçilerinin omuzlarındaki yük de artmakta ve iyice dış dünyadan soyutlanmalarına sebep olmaktadır.

Yüklerin artmasına sebep olan taşeronlaşmanın getirdiği insani olmayan çalışma şartlarıdır. Taşeron için az zamanda çok iş yapmak önceliklidir. İşçi sağlığı ve güvenliğinden önce cebine girecek parayı düşündüğu için işçinin taşeron için anlamı herhangi bir iş makinasından farksızdır.

İşçiyi sigortalı yapmaktan kaçarlar. Vergi kaçırlarlar. Mümkün olduğunca ucuza hatta ellerinden gelse askeri ücretten daha az bir miktara çalıştırmak isterler. İşçinin kişisel koruyucu malzemelerini işçinin maaşından kesmeye bile çalışırlar. Diğer taraftan işin acı yanı bir işçinin bir aylık maaşını akşam yemeğinde harcaıverir bu işçi ağaları. Pazar tatillerinde bile işçiyi çalıştırmak isterler. Ucuz malzemeyle eni iyi işi yapmasını işçiden isterler. Bir makinanın bile sürekli çalışmayıp dinlendirildiğini, dinlendirmezseniz o makinanın arıza verdiğini görürsünüz. Lakin taşeronlar işçiden sürekli çalışmasını isterler.

İşçi akşama kadar kan ter içinde kazanacağı bir günlük ücreti ve bu 50-60 liraya (ki bu en fazla maksimum) eklemek mi alsam, taksit mi ödesem, çocuğuma şu kadar okul harçlığı versen diye hesap yaparken; ofisinde klima altında keyifle çayını yudumlayan patronlar o yevmiyenin yüz katını akşama kadar çoktan kazanmış olacaklardır. Tam da burada durup düşünmek gerekmiyor mu: şükretmesi gereken tarafta mı işçi? Yoksa bu sermaye işgücü çatışmasındaki adaletsizliğe lanet eden azınlığın tarafında mı?...

Birçok innaaat işçisi ağır çalışma şartlarında emeğinin karşılığını alamamaktan, kendisine ve

ailesine zaman ayıramamaktan dolayı psikolojik bozukluklar yaşamaktadırlar. Bu ağır psikolojik ve fiziksel şartlar altında inşaat işçileri sermayelerin çarklarının ışıl ışıl kalması için çalışmaya devam etmektedir. Tabii bir de kapitalizmin Türkiye işçi sınıfına aşlamış olduğu "çok şükür, bu iş de olmasa ne yapardık, ekmeğini yiyoruz, az olsun helal olsun" gibi kalıplaşmış minnet zihniyeti vardır ki bu işçi sınıfının örgütlenmesinin önünde çelik bir bariyer gibidir.

Oysaki emeğinin karşılığının üçte birini bile alamamaktadır. Üreten, geliştiren, kalkındıran, ekonomiyi ayakta tutan dolayısıyla ülkenin temel dinamiği olan bu gücün bu şükürcülik zihniyetinden kurtulması gerekmektedir.

Oysa asıl gerçek; ülkedeki tüm işçilerin birlikte bir gün iş bırakmasıyla sermaye sahiplerinin, ülke

ekonomisinin milyarlar kaybedecek olmasıdır. Asıl gerçek; işçi gücünün daha sağlıklı, daha güvenli, daha insani yaşam şartlarının oluşması için örgütlü olarak hareket etmesidir.

Aileden gelen işçilik aslında yoksunluktan ve yoksulluktan kaynaklanmaktadır. Köylüler ve şehirli yoksullardan oluşan bu dev ordu işçi-köylü sınıfını oluşturmuştur.

İşin özü şudur: Milyonlarca işçi-köylü çalışarak üretirken geliştiren sermaye sahibi burjuva sınıfının gücüne güç katmaktadır. İşçi sınıfının tek çatı altında sınıfsal bir örgütlenmeye gitmesi demek burjuvazinin nefesinin kesilmesi, kalbinin durması demektir.

İşçiler için insanı yaşam şartları; düzenli, sağlıklı, emeğinin karşılığını alacağı ve yönetimde söz sahibi olacağı bir hayat demektir.●